

KJÓKO NAKAĎŽIMOVÁ

DLOUHÉ LOUČENÍ

Přeložila Miriam Jelínková

The logo for the publisher ARGO, consisting of a horizontal purple bar above the word "ARGO" in a bold, black, sans-serif font.

KJŮKO NAKAĐŽIMOVĀ

DLUHÉ LOUČENÍ

Z japonského originálu *Nagai owakare* vydaného nakladatelstvím Bungeišundžú, Tokio 2015

přeložila Miriam Jelínková.

Přebal a grafická úprava Pavel Růt.

Sazba Karel Koutský.

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.

Jazykový redaktor Jindřich Vacek.

Korektury Lucie Ausobská.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

v roce 2024 jako svou 5477. publikaci.

Vytiskla tiskárna TNM Print.

Vydání první.

ISBN: 978-80-257-4374-4

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: KOSMAS s.r.o. Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

KAPITOLA I

GLOBÁLNÍ POLOHOVÝ SYSTÉM

„Protože je to zakázaný.“ Mladík u kolotoče na ni netrpělivě pohlédl. Dívka stiskla ruku sestřičky, která měla na hlavě vlněnou čepici s klapkami přes uši.

Zábavní park v centru města byl svátečně ozářen různobarevným osvětlením, ale z úředníků spěchajících z práce k nedaleké stanici podzemní dráhy Kórakuen by se tu těžko někdo zastavil a svezl na některé z opuštěných, znehybnělých atrakcí. Mladík, který tu byl na brigádě, si tudíž četl v komiksu manga, u nohou zapnutý elektrický ohříváč.

„Dítě do tří let musí být v doprovodu dospělýho. Rozumíš tomu ,v doprovodu'? To znamená, že musí jet spolu.“

„To je v pořádku. Pojedu s ní já, Juki,“ odpověděla dívka.

„To nejde. Ty nejsi dospělá, muselo by ti být nejmíň šestnáct. Kde máte maminku?“

„Je v práci.“

„A táta?“

„Taky.“

„Tak to jste tu samy?“

„Jo.“

„Ale dyť je to nebezpečný...“

„To sem nesmíme?“

„Sem smíte, ale na kolotoč ne,“ odpověděl mladík stroze a sklopil oči zpět ke komiksu.

Juki se na mladíka na chvíli upřeně zadívala, ale když si uvědomila, že on záměrně pohled neopětuje, obrátila se

k sestřičce, která se držela zábradlí kolotoče a upřeně zírala na pestře nalakované dřevěné koníky. Sklonila se k ní a položila jí ruce na ramena s ujištěním, že to nějak zařídí a určitě ji svezí. Malá jen důvěřivě přikývla a znovu se zahleděla na koníky.

„Pod', Rui. Někoho najdem,“ vzala Yuki sestřinu ručičku v palčáku do svých rukou a obrátila děvčátko k sobě. Rui však znovu toužebně otočila hlavu dozadu ke koníkům.

„Dyť by mohlo dojít k nehodě. Co potom?“ zabručel našťvaně mladík a pozvedl oči od komiksu. „Bylo by to na mě. Já vás na kolotoč pustit nemůžu. Rozhodně ne bez rodičů,“ zakroutil hlavou. Vyfouklý dech mu mrazem zbělel.

Juki beze slova vzala sestřičku za ruku a vykročila ztemnělým parkem.

„Kam jdeme, Juki?“

„Určitě nás někdo svezí.“

Spíš než odpověď vyslovila Juki něco jako zbožné přání, ale malou Rui to uspokojilo. Rodiče se měli vrátit až v devět večer. Obvykle by dívky jely několik stanic vlakem směrem k předměstí a pak pěšky přes řeku k babičce, ale ta dnes odjela někam na venkov na pohřeb své známé, tak ráno matka dětem oznámila, že dneska budou samy doma.

„A můžem jít do parku?“

„Můžete, ale ať jste zpátky, než bude tma. Ty si pak udělej domácí úkoly a taky se najezte, nachystala jsem vám kari.“

Juki si byla plně vědoma, že matka má na mysli park s dětským hřištěm v sousedství.

„Určitě,“ odpověděla mechanicky. Juki si vybavila kolotoč v zábavním parku Kórakuen v centru města. Byla tam pouze jednou navečer s matkou, když Rui, tehdy ještě miminko, byla v jeslích. Ten den byl otec někde na služební cestě a babička

opět zaneprázdněná, tak hned jak skončil mimoškolní klub, Juki se sama vypravila podzemní dráhou do města za matkou a čekala tam na ni, dokud neskončila v práci. Když cestou ke stanici procházely kolem rozzářeného Kórákuenu, Juki nemohla odtrhnout oči od oslnivého kolotoče.

„No, pro jednou se můžem svézt,“ řekla neočekávaně matka a obě vylezly na kroužící koníky právě ve chvíli, kdy se je operátor chystal na noc zastavit.

V parku bylo navečer málo lidí a kolotoč, jakoby rezervovaný pro ně samotné, se za doprovodu přehnaně jásavé hudby pomalu otáčel a koníci se pod nimi houpavě zvedali a klesali. Juki nikdy nezapomněla, jak byla nadšená z toho překvapení, když hudba skončila a zdálo se, že se koníci zastaví, a oni se znovu, téměř zázrakem znovu roztočili.

Od té doby mnohokrát žebroňovala, aby jí matka zase vzala do Kórákuenu, ale marně. Ani jí nedovolila, aby za ní přijela do města a počkala, až skončí v práci. Už jí bude jedenáct, tak se může postarat o domácnost. Taky by musela vzít Rui, a aby jely samy dvě metrem, by bylo nebezpečné.

Juki si však všimla, že chlapec, který roznášel noviny, je minulý měsíc doručil spolu s volnými vstupenkami na atrakce v Kórákuenu. Opatrně vstupenky vylovila z koše, kam je matka odhodila, rozhodnutá zajet tam, až budou příště s Rui večer samy doma. Když se jenom svezou na kolotoči a hned se vrátí, bude to přece v pořádku –

Držela pevně sestřinu ruku, jež se zdála, že každou chvíli z palčáku vyklouzne, a nastoupila s ní do metra plného dospělých, kde je vysoké podpadky bodaly do nohou. Ale teď se za žádnou cenu nebudou vracet.

Bylo už po sedmé večer a setmělým parkem se běhalo kůra bezlistých topolů. Poté, co dívky minulo několik dospělých

lidí v zimních kabátech, Juki zahlédla u pokladny postaršího muže.

Pevně sevřela sestřinu ručičku.

Asi dva měsíce před narozeninami Šóheie Higašiho telefonovala jeho manželka Jóko jejich třem dcerám. Obě starší, Mari a Nana, byly už vdané a měly děti. Obvykle otce o jeho narozeninách s dětmi nenavštěvovaly, nanejvýš zatelefonovaly nebo poslaly malý dárek; určitě se jim nebude chtít přijet ani letos. Jóko však byla rozhodnuta, že tentokrát musí všechny tři přijít.

Nejmladší dcera Fumi byla ještě svobodná a pracovala někde v centru jako „food co-ordinator“. Neměla sice jinak žádné povinnosti, ale nebylo na ni spolehnutí, vždycky že „má moc práce“. Avšak alespoň v tomto případě neměla Jóko v úmyslu tuhle výmluvu přijmout.

„Á, babi!“

Když nejprve zavolala prostřední dceři, Naně, s níž byla nejčastěji ve styku, ta nebyla doma a odpověděl osmiletý Šóta.

„Ale! Dobrý večer, Šó.“

„Babi, jestlipak víš, jaký je rok?“

„No, snad rok Psa, ne?“

„A víš babi, že před pětadvaceti lety Ultraman přinesl mír celému světu! Ale letos se ta nestvůra zase vrátila, tak Mebius přiletěl na svět znova!“

„No ne, to babička nevěděla. Ty toho tolik víš, Šó. Ale řekni mi, je maminka doma?“

„Neni. A víš babi, kdo Mebiuse učil?“

„Učitel Möbiuse... toho, co spojil konce pásky a vytočil z ní tu smyčku, co má jenom jeden okraj? Jeho učitel? To musel být opravdu moc chytrý člověk, že.“

„Ale ne! Já mluvím o učiteli Ultramana Mebiuse. To jo, chytrý určitě byl, ale víš, jak se jmenoval?“

„Odpusť, Šó, ale babička se v těchhle věcech nevyzná. Ale počkej...“

„Ultraman Taró, abys věděla!“

Představila si, jak se Šóta nadouvá pýchou.

„No ne. To se zase babička poučila. Ale pověz mi, Šó, je doma tatínek?“

„Jo.“

„Můžu s ním mluvit?“

„Už jsem tu,“ sluchátko převzal zeť Kendži, jenž celý rozhovor vedle syna vyslechl. „Odpusť, oba sme do toho Mebiuse úplně zblázněný. Ohromnej triumf pro Nebulu M78. Úžasný! Ať sme třeba z jiný generace, já sem teď se Šótou po letech znova sledoval celý původní seriál.“

Jóko slyšela, jak na druhém konci Šóta žebrou, že chce babičku dál kvízovat. Napadlo ji, že bude zase v pasti dětinských otázek, a hlasitě si odkašlala.

„Kendži?“

„Ano prosím.“

„Kde je Nana?“

„Myslím, že na nějakým dívčím srazu.“

„Podívej se. Devátého prosince má tatínek narozeniny. Mohli byste všichni přijít?“

„Hm, v prosinci?“

„Ano, v sobotu devátého.“

„No, to ti hned teď neřeknu. Koncem roku je vždycky spousta práce, i o víkendu, tak nevím...“

Jóko by ani nevadilo, kdyby Kendži nepřišel, vlastně by jí to bylo milejší. Mávla volnou rukou do prázdna, a aby si Kendži vůbec nedělal starosti, když má napilno. „Co Nana?“

„Ta určitě přijde. Na tatínkovy narozeniny rozhodně... Jen co se vrátí, hned vyřídím, a aby ti obratem zavolala.“

„Buď tak hodný.“

„Rozhodně, jasný;“ zeťův hlas jí zněl spíš jako hlas teenagera.

Kendži Hajašiba, asi o dva roky mladší než Nana, byl zavalitý jako zápasník sumo; pracoval totiž ve vývojovém oddělení jedné cukrářské firmy a denně ochutnával velké množství zkušebních produktů.

Jako další telefonovala Jóko nejmladší dceři Fumi, a jak se dalo čekat, ozval se záznamník. Dřív, než stačila říct, co chtěla, byl náhle přerušen. Zatvrzele zavolala podruhé a tentokrát stačila nahrát, že chystá oslavu tatínkových narozenin a že chce, aby dcery určitě přišly.

Pak zavolala potřetí a po automatické výzvě nahrála: „Protože tatínek chce asi mluvit o penězích nebo tak něco.“

Než ji napadlo, co dalšího říct, záznamník se opět vypnul.

Jóko měla sice v úmyslu požádat obvykle spolehlivou Nanu, aby vyřídila vzkaz nejstarší Mari, ale protože zatím neměla možnost s Nanou mluvit, rozhodla se nastavit si budík na příští ráno v pět hodin a šla spát. Musela si dát dobrý pozor, kdykoli telefonovala Mari, která nyní žila v nějakém přístavním městě poblíž San Francisca. Její manžel, biolog, tam byl na studijním pobytu.

„Stačí, když k vašemu času přidáš sedm hodin, nebo můžeš sedmáct odečíst. Ale nezapomeň, že my jsme tady obvykle o den pozadu.“

To všechno ji mátl, a když měla vytáčet telefonní číslo s mnoha nulami, obvykle popletla kolik hodin přidat nebo ubrat, nebo si zase myslela, že volá správně, a Mari zamumlala něco jako:

„Odpusť mami, jsem teď hrozně ospalá,“ a okamžitě zavěsila.

Matka by ji prý nejspíš zastihla dopoledne, ale sedm hodin ráno v Kalifornii je v Japonsku půlnoc, takže „dopoledne“ bylo vyloučené. Domluvily se tedy na kompromisu, že když Jóko vstane v pět hodin ráno, je naděje, že Mari bude kolem poledne doma.

Naneštěstí ten den zřejmě doma nebyla. Pokaždé, když Jóko vytočila číslo, slyšela, jak několikrát zabzučelo a pak najednou někdo začal mluvit anglicky. Zpanikařila a bezmyšlenkovitě zavěsila sluchátko. Trvalo asi minutu, než si uvědomila, že to musí být dceřin záznamník.

„Copak nechápete? Vždyť je mi přes sedmdesát!“ láteřila rozhněvaná do prázdna. Jak s ní můžou čtyřicetileté dcery takhle zacházet!

Když se uklidnila a vyslechla naprosto nesrozumitelnou mechanickou výzvu „Plíz lív j'nejm'n mesdž, ailge'bektjú ez sún ez pasibl“, namluvila do sluchátka: „Chystám oslavu tátínekových narozenin. Na podrobnosti se zeptej Nany,“ a naprosto vyčerpaná si šla znovu lehnout.

Jelikož matka povolala domů i Mari z Kalifornie, sestry usoudily, že nejde o pouhé narozeninové setkání.

Mari prostřednictvím Nany matce vzkázala, že letos o Vánocích plánují pobýt s dětmi na východním pobřeží, takže bohužel do Japonska nemohou přijet. Časově by to sice možné bylo, ale po nedávném přesunu do Ameriky jsou jejich finance dost napjaté. Jóko, opět přes Nanu, naléhala, že když devátý prosinec nespadá do vánočních prázdnin a je to časově možné, ať tedy Mari přijede sama. „A pokud možno se domluvte přímo, abychom už přestaly s těmihle věčnými

vzkazy;“ řekla pak Nana sestře během jednoho z obvyklých nočních rozhovorů.

„Maminka nikdy není doma, když jí volám,“ uvedla Mari stejný důvod jako matka.

„Prý chce tatínek mluvit o penězích.“

„O jakých penězích? Copak kromě domku něco mají?“

„Možná že někde nějaké akcie.“

„A o tom že by tatínek chtěl mluvit? Vždyť o těchhle věcech nikdy nechtěl mluvit otevřeně.“

„Nevím. Ani jestli může, nebo ne. Ale možná že nemoc dost pokročila, tak jestli snad maminka nechce, abychom se protentokrát sešly.“

„Myslíš, že pokročila? To snad ne, jestlipak mě ještě pozná?“ obávala se znenadání Mari.

„Často sice leccos zapomene, ale když se vidíme, mám pocit, že mě zná.“

„No ale cesta do Japonska nás postihne finančně.“

„Přece jen by ale bylo lepší, kdybys přijela. Víš, že maminka neustoupí. A prý máš taky výhodný kurz.“

„Počkej, teď nevím, o co jde.“

„No něco jako že tvůj muž dostává od institutu plat v dolarech, tak že když je teď dolar tak silný, mohla bys prý letenku výhodně koupit.“

„Tak já teda přijedu,“ řekla Mari s povzdechem a začala kalkulovat, kolik dní absence si bude moci s manželem a s dětmi vyjednat.

Nakonec přiletěla dva dny před jeho narozeninami a příští den se se sestrami sešla na oběd v kavárně při knihkupectví uvnitř nově otevřeného obchodního areálu v centru Tokia.

„Tyhle whole-foods jídelny se teď moc šíří,“ podotkla Nana. „U nás blízko je taky jedna taková kavárna.“

„Tohle je veganská, ne whole-foods,“ opravila ji Fumi; bylo jí teprve něco přes třicet, o několik let méně než Mari a Naně.

„Jak se to liší?“

„Cože? No naprosto. Ve whole-foods jde prostě o plnohodnotnou stravu. Podávají i maso, tady je jenom zelenina.“

„Tak tohle je vegetariánská.“

„Některý vegetariáni jedí taky vejce a mléčný výrobky a ti, co ne, si zřejmě začali říkat vegani. Veganská strava má spoustu druhů, těžko bych to teď stručně vysvětlila. No, takovýmuhle podniku se prostě říká ,veganský““

Mari chtěla podotknout, že v Kalifornii se jim také říká ,veganské‘, ale když postřehla, jak je Nana zkroušená, jednoduše připustila, že obě musí být určitě pozadu za dobou. Donesli jim objednané horké zázvorové pivo, načež všechny tři zmlkly.

„Za tu chvíli, co jsem byla pryč, se Tokio tolik změnilo,“ pronesla po chvílce Mari, než začala o tom, co jim teď leželo na srdci. „A jakpak je tatínkovi?“

„Fyzicky se zdá být v pořádku, ale občas dochází k podivným incidentům.“

„Jak podivným?“

„Víš, že tatínek vždycky rád jezdil na kole. Teď si ale vyjíždí bůhví kam.“

„Přece by mohl mít nehodu! Snad by s tím měl přestat.“

„No jo, ale on nemá ponětí o nebezpečí, tak je těžké mu v tom bránit.“

„Ještě štěstí, že to není auto,“ poznamenala Mari napolo žertem.

„Ne, vážně. On si nevšimne, co se děje kolem, a třeba místo aby zabočil doprava, klidně zahne doleva. Prý kolikrát do něčeho vrazí, spadne z kola nebo se odře o plot.“

„Vždyť si může ublížit!“

„Navíc se v poslední době vrací domů pozdě.“

„Odkud?“

„No, třeba ze šachového klubu nebo ze schůzky amatérů haiku.“

„Tatínek ještě skládá haiku?“

„Jezdí tam jednou za měsíc, sám.“

„Na kole?“

„Ale ne! Samozřejmě vlakem. Jenže se bůhví proč vrací pozdě domů.“

„Tak proč ho necháte jezdit samotného? Někdo by měl jet s ním.“

„Ale doktor říká, že dokud je tatínek schopný pohybovat se samostatně, radši to prý s péčí nepřehánět.“

„Vždyť už snad samostatný není.“

„Ale je. Správně nastoupí do vlaku, a když, tak se zeptá na cestu.“

Načež si všechny tři současně povzdechly.

Přede dvěma lety se zjistilo, jakou chorobou Šóhei Higaši trpí. Doma se začalo leccos ztrácet, často mu selhávala paměť a pak se v létě stalo, že nedorazil na žákovské setkání, jehož se po léta každým druhým rokem na stejném místě účastnil.

Prý se pečlivě oblékl, nasedl na autobus, potom na vlak do Očanomizu, kde správně vystoupil, ale protože najednou nevěděl, proč tam je, sedl si zpátky na vlak a vrátil se domů. Udivená manželka na něj nejdřív zavolala, jestli si něco nezapomněl, a když podotkla, že přece šel na žákovské setkání, znovu chvatně vyběhl k autobusu, ale tentokrát už zcela pomatený, na vlak nepřestoupil, a když se Jóko vrátila z nákupu, našla ho doma, jak sedí a zírá do prázdna.